
A kannát a cső alá tette, és intett a fiúnak, hogy töltsse. Amikor megtelt, rácsavarta a kupakot.

— Írd föl ezt is.

A fiú levette a füle mögül a ceruzát, előhúzta zubbonya zsebéből a noteszt, és bejegyezte.

— Jó idő lesz az éjjel — mondta.

Az öreg lehajolt a kannáért.

— Azt mondják, jó fogás lesz — folytatta.

Ránézett a fiúra.

— Mondják. No, jó éjszakát — indult meg, de két lépés után visszafordult. — Ezt meg a többit... — mutatott a kannára.

— Rendben van, rendben — háritotta el a fiú zavartan.

Lassan ment lefelé az utcán: a fiú egy darabig nézett utána, aztán befordult az üvegajtón.

A kannát levitte a csónakba, megvizsgálta a kötelet és a bakra vetett hurkot, majd kísétált a gát végére, és a sötétbe bámult. A víz csendes volt, a távolban szabálytalan hullámvonalban lüktettek a túlsó part fényei, közöttük csigalassúsággal mozgott az utolsó hajó elmosódó pontja.

Végigment a parton, megkerülte a szentjánoskenyér-fa ligetet. Benézett a sógora udvarába, de nem látott senkit. A cukrászda előtt megállt egy pillanatra, aztán lassan tovább indult, hazafelé.

Leült az asztalhoz. Az asszony elébe tette az üveget meg a poharat. Töltött magának, ivott egy kortyot.

— Mennyi van még? — nézett fel az asszonyra.

— Nem sok. Úgy két liter.

— A demizsonban?

— Abban.

Megint ivott egy kortyot.

— Holnap majd hozok a sógortól. Meg krumplit is — fordult az asszony a tűzhely felé, és levette róla a lábast.

— Jó, csak hozzá. És pálinka is köll — szólalt meg kis szünet után. — Mennyivel tartozunk?

— Húszezerrel — mondta az asszony.

— Nem baj, ők is tartoztak nekünk — tolta félre a poharat.

Szóltanul ettek. Amikor befejezték, az asszony a lábasban maradt kevés ételt egy kistányérra kaparta, és a tűzhely szélére tette.

— Dohányt hoztál? — húzta maga elé ismét az üveget.

— Hoztam. A sógor azt mondta, hogy szeretne beszélni magával — fordult vissza az asszony.

— Add ide. A demizsont is.

Az asszony befordult a kamrába, és kihozta a fonott üveget, aztán bement a szobába a dohányért.

Kint az ajtó mellett megszólalt a tücsök.

Kijött a szobából, elébe tette a dohánnyal teli műanyag zacskót.

— Pálinkánk is van még. Fél liter. Akarja? — állt meg előtte.

— Add ide — fogta meg a zacskót, és felállt.

Kihozta a pálinkát a szobából, és letette az asztalra.

— Holnap ne várj ebédre. Megpróbálok máshol. — Az öreg felvette az üveget, és megindult az ajtó felé.

— Mikor jön? — hajolt az asszony az asztal fölé, és letörölte.

— Hajnalban — szólt vissza az ajtóból.

Végigbaktatott az utcán, és lekanyarodott a tenger felé. A parton még hullámozott a nép, a cukrászda előtt az asztaloknál nem volt hely. Bement a hűtőpult elé. A pincérlány bólintott, és elébe tolta a poharat. Felhajtotta, intett neki, és kiment a füstös teremből.

A hajóállomásnál odalépett a higanylámpa alatt álldogáló csoporthoz.

— Megjöttél? — kérdezte a rőt hajú, magas halász.

— Meg — mondta, és körülpillantott rajtuk.

— Jó időnk van — jegyezte meg a kalapos.

— Jó — felelte egykedvűen.

— Délben mondta a rádió, hogy szélcsend lesz. Bonazza.

— Meg telihold is van — tette hozzá egy alacsony kis emberke, és kiköpött.

— Te merre mész? — kérdezte megint a rőt hajú.

— Még nem tudom. Talán az Ördögszorosba — mondta.

— Az Ördögszorosba? Hogy jut eszedbe ilyesmi? — nézett rá a kalapos.

— Hát azt mondtátok, hogy szélcsend lesz — vágta vissza mosolyogva.

— Akkor is — nyúlt a kalapos a zsebébe. Cigarettdát vett elő, és rágyújtott. — Fél nap oda, fél vissza. És közben vihar is jöhet.

Hallgattak. Az alacsony a tengerre bámult.

— Megpróbálok — szólalt meg hosszú szünet után.

— Azzal a vacak kis csónakkal?

— Azzal.

A rőt hajú gúnyosan megkérdezte:

— Mondd csak, hány lovas?

— Négy.

— És rajta akarsz az Ördögszorosba menni?

— Ott mindig jó a fogás. Te is tudod.

A rőt hajú nem szólt semmit.

Nézték a korzón gyérülő tömeget, aztán a vizet figyelték. A higany-

lámpa fénykoszorúja alól alig észrevehető apró redők futottak a sötétségbe.

— Hát, ahogy gondold. A te dologd. Én mégse mennék — szólalt meg nagysokára a rőt hajú. — Utoljára tíz éve jártam ott. Tudod, milyen messze van?

— Én is oda jártam azelőtt — dobta el a csikket.

— Menjünk akkor — nyújtotta a kezét a kalapos. — Jó szerencsét!

Maradt még egy darabig, a többiek a part felé mentek, aztán lent, a gát előtt szétváltak.

A vízre nézett: a redők is elültek rajta, csendes volt és nyugodt.

Megindult a csónakja felé. A benzinkút mögött letért jobbra. A cse-nevész fenyőerdő szélén, egy kis sziklás öbölben ringatózott a bárka. Behúzta, levette a hurkot a bakról, és belelépett. A kannát az ülés alatt a demizsonhoz szorította, kipeckelte a kopott sátorlappal, megigazította az összegöngyölt hálót, majd elővette a zseblámpát és megnézte, van-e még a tartályban. A karbidlámpát is megvizsgálta, az is rendben volt.

Megrántotta a madzagot. A motor köhögött, harmadszorra gyulladt be. Leengedte a csavart a vízbe, és a világítótorony felé fordulva megindult ki a tengerre.

A gát mellett haladva még látta, hogy a rőt hajú a parton bajlódik a csónakjával.

Délkörül érkezett az Ördögszoroshoz. A víz csendes volt, a távolban jól látszott a lapos zátony — ott szokott kikötni. Még negyed órát haladt nyugatnak, aztán leállította a motort. Amikor a csónak megállt, kitette az evezőket. Levetette az ingét, és kiterítette. Kalapját a szemébe húzta, és körülnézett.

A nap vakítóan tűzött a nyugodt vízbe. A sirályok jó egy órája, hogy lemaradtak. A levegő tiszta volt, a kis sziget körvonalai élesen rajzolódtak az ég és a tenger távolban összefolyó kékjébe — csak a látóhatár szélén szürkéllett valami enyhe pára.

Előhúzta a tarisznyáját, kivette belőle a szardellás lepényt, és beleharapott. Lassan, étvágy nélkül örölte egy darabig, majd kiemelte az ülés alól a demizsont, kihúzta a dugót, és a szájához emelte. Hosszúkat kortyolt belőle, letette. A lepényt az ülés szélére rakta, és kihúzott a tarisznyából két sózott makrelát. Kezébe vette az egyiket, a kopoltyújánál fogva lerántotta a száraz bőrt, és beleharapott.

Mikor megette, letisztította az ülést, és megint ivott. A lepényt visszahagyta a tarisznyába.

Kinyitotta a tartályt, és megtöltötte. Mégegyszer megnézte a karbidlámpát.

Megigazította az evezőket, helyére tette a tarisznyát, és húzott egyet a demizsonból. Megtörölte a homlokát. Körülnézett a vízen, és rágyújtott.

Beledobta a csikket a vízbe, előhúzta a sátorlapot, és az ülés elé terítette. A hálót kétrét hajtotta, a feje alá tette, leheveredett, elvackolódott, és szemébe húzta a kalapot.

A csónak mozdulatlanul állt a vízen — csak néha-néha loccsant oldalához egy alig érezhető apró hullám. A nap erősen tűzött. A kalap alól félig behunyt szemmel látta, hogyan játszik a fény a zöldeskék vízen.

Egy-egy apró hullámtarék olykor-olykor a szemébe vetett egy tűszúrásnyi sugárnyalábot, aztán enyhe szél kerekedett a partok felől.

Feje fölött a demizson, vörösborral, zsebében a dohány. És biztosan jó lesz a fogás.

*

Estefelé — három nap múlva — a rőt hajú vontatta be. Az asszony némán állt a halászok között.

— Megtaláltad? — kérdezte a kalapos.

A rőt hajú az asszonyra nézett.

— Meg — mondta.

— Fogott valamit? — lépett hozzá az alacsony.

— Nem — mondta a rőt hajú, és még mindig a fekete kendős asszonyt nézte.

Kiemelték a csónakból, a partra tették, és letakarták a kopott sátorlappal. A lába kilátszott.

— Volt még benzinje? — kérdezte a kalapos.

— Félig volt a tartály — mondta a rőt hajú.

— Nem értem — szólalt meg mellettük valaki.